

„В СВІТІ НЕМАЄ ТАКИХ СИЛ, ЯКІ МОГЛИ Б ЗУПИНИТИ ПОСТУПАЛЬНИЙ
РУХ РАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА ДО КОМУНІЗМУ!“

(З промови товариша Г. М. МАЛЕНКОВА на траурному мітингу 9. III. 1953 р.).

перещь

№ 6. КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1953 р.
РІК ВИДАННЯ XIII
ЦІНА 1 КРБ.

**„ХАЙ НІХТО НЕ ДУМАЄ, ЩО ВОРОГИ РАДЯНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ ЗМОЖУТЬ
ЗАСТАТИ НАС ЗНАЦЬКА“.**

(З промови товариша Л. П. БЕРІЯ на траурному мітингу 9. III. 1953 р.).

Степан ОЛІЙНИК

НАРОДІВ НАДІЯ І МИРУ ОПЛОТ

Нехай вороги
Не радіють за морем,
Що в горі ми з вами, що вмер наш отець.
Ми горе на силу
В труді перетворим,
На творче горіння мільйонів сердець!

Ми будем кувати
Нові перемоги,
Згуртуєм тісніш будівничі полки.
Ніколи не зійдем
З тієї дороги,
Що Сталін її освітив на віки.

Нехай уолл-стрітівські
Зграї ворожі
Не брязкають зброєю — все це дарма!
Радянські солдати —

Стоять на сторожі!
Стоять!.. І сильніших — на світі нема!

Трошили вони
Всім загарбникам кості.
(Не бачать їх сили хіба що сліпі!).
Хай зважать на це
І ділки-фунтоносці,
Вояки заморські, від люті тупі!

Ми зміцнюєм мир!
Та тримаємо зброю.
Хай знають вони, вороги наші злі:
Хто з суші поткнеться
На край наш війною —
Той гноєм поляже навіки в землі.

Хто круком на нас
Налетить із-за хмар,

На мир посягаючи в нашій країні,
Той вріжеться з неба
Од наших ударів —
У чорну й ганебну могилу свою;

А сунуться з моря
Заморські вояки,
Щоб димом затьмарити сонячні дні,
То ляжуть кистями
Й годуватимуть раків
У мулі морським на самісіньким дні!

Так вчив нас отець
Рідний край захищати —
Народів надію і миру оплот.

Стоять на сторожі
Радянські солдати,
Несхитні й могутні,
Як весь наш народ!

„ЗЛОЧИННИМИ БУДУТЬ ТІ УРЯДИ, ЯКІ ЗАХОЧУТЬ ОБМАНУТИ НАРОДИ, ПІДУТЬ ПРОТИ СВЯЩЕННОГО БАЖАННЯ НАРОДІВ ЗБЕРЕГТИ МИР І НЕ ДОПУСТИТИ НОВОЇ КРИВАВОЇ БОЙНИ“.

(З промови товариша Г. М. МАЛЕНКОВА на траурному мітингу 9. III, 1953 р.).

КОЛИ ЛОРД ІДЕ СКАРЖИТИСЬ...

Дія відбувається в американській штаб-квартирі в Лондоні.

Входить лорд.

ЛОРД. Прошу вибачити. Це головна штаб-квартира американських військ?

СЕРЖАНТ. Так. Ви в якій справі?

ЛОРД. Вибачте... Я лорд Арчібальд Доннел.

СЕРЖАНТ. А при чому тут я?.. Що вам потрібно?

ЛОРД. Розумієте... на мою віллу поставили трьох офіцерів.

СЕРЖАНТ. Ну то що? Вам не подобається?

ЛОРД. Що ви! Я захоплений!..

СЕРЖАНТ. Отож...

ЛОРД. Але річ не в тому. Я дуже люблю американських солдатів. Я розумію, що треба озброїти нацистську армію. Я підтримую війну в Кореї й бактеріологічну війну також. Отже, ви розумієте самі, що я не комуніст.

СЕРЖАНТ. Годі базікати! Ближче до діла.

ЛОРД (жалісним голосом). Містер сержант, але те, що роблять у мене ті три офіцери,— це просто жах!

СЕРЖАНТ. Вони, очевидно, дуже добре почувують себе серед своїх друзів?

ЛОРД. Звичайно, їм дуже добре. Ще б пак! Але найгірший із них лейтенант Джеймс Вебб. Коли я заявив йому вчора протест проти того, що він попобив мене, лейтенант учинив такий скандал, якого світ ще не бачив. Я вже не кажу про те, що він двічі стусонував ногою мою дружину.

СЕРЖАНТ. Не треба звертати уваги на якийсь там легенький стусан ногою. Серед друзів всяке трапляється.

ЛОРД. Або ось іще такий випадок, містер сержант. Лейтенант Фред Мілліген затагнув до мого салону ванну, роздягнувся й почав купатися. У моєму салоні! У моїй власній ванні! Я, звичайно, образився, знову заявив протест, а містер лейтенант накинув мені ванну на голову.

СЕРЖАНТ. Розбив?

ЛОРД. Голову? Ні...

СЕРЖАНТ. А ванну?

ЛОРД. Теж ні.

СЕРЖАНТ. Так чого ж ви хочете? Ви повинні тільки радіти з того, що ваші друзі перебувають у доброму гуморі.

ЛОРД. Хвилинку. Коли я сказав йому, що це мені набридло, Фред Мілліген плюнув мені межі очі. Я вимушений був просити прощення, щоб заспокоїти його.

СЕРЖАНТ. Звичайна сутичка. Це минеться.

ЛОРД. Минеться? А що скаже містер сержант на те, що цей Фред Мілліген намалював вуса Венері?

СЕРЖАНТ (сміється). А навіщо ж ви залишили в нього Венеру?

ЛОРД. Містер сержант, це ж картина Ботічеллі, гордість мого салону.

СЕРЖАНТ. Он як! А що вам станеться, коли Венера буде з вусами? Досі була без вусів, а тепер будете милуватися вусатою Венерою.

ЛОРД. Вибачте, містер сержант, але чорні вуса не личать білявій дівчині. Мені навіть дивно... Та й це б ще можна було терпіти. Але моя дочка так захопилася лейтенантом Джорджем Корнером, що не виходить з його кімнати...

СЕРЖАНТ. Ви повинні радіти з того, що ваша дочка знайшла собі пристойну розвагу. Кожен батько був би щасливий...

ЛОРД. Одверто кажучи, я боюсь повертатися, вони напевне викинуть мене з дому.

СЕРЖАНТ. Нічого, ідіть сміливо. А якщо вас викинуть, ми вам знайдемо квартиру. Адже ж нас об'єднують дружні зв'язки, правда?

Переклад з угорської.

Мандрівки Перця по клубах

Я знав, у які клуби їду! А тому, насамперед, мусив як слід причепуритися. Щоб, скажімо, зручніше було слухати лекції, звукове кіно,— довелося натягти на вуха шапку-вушанку. Щоб легше мені у тих клубах з дівчатами танцювалося—взув валянки, одягнув зверх ватяної фуфайки доброго кожуха. Глянув у люстро— красота! Можна вирушати!

І вирушив (захопивши і власного стільця на всякий випадок).

Мені було відомо, що при клубі с. Ларжанки, Суворовського району, Ізмаїльської області, працюють драматичний, літературний, хоровий і танцювальний гуртки. А коли я прибув у цей клуб, то побачив зовсім інше. У клубі стругали, клепали, пиляли, точили, рубали, дзенькали молотками, шурували напилниками, крутили гайковими ключами і т. д. Оце, думаю, діло! Мабуть нові гуртки організували: навчають молоді різних колгоспних професій.

Та не вгадав я. Зустрів завідувач клубом Олену Скрипниченко, а вона — плаче.

— Всі,— каже,— гуртки розсипались, бо голова колгоспу Михайло Федонін з клубу нас виселив, а поселив туди сільськогосподарський інвентар: плуги, борони, віялки, діжки, передки од возів. Може, бачили,— каже,— там якраз ремонтують сьогодні плуги та клепки в діжки вставляють.

Недавно молодь села писала про це неподобство скаргу голові виконкому Суворовської райради т. Каранфілову і просила, щоб він вставив клепку колгоспному голові Федоніну, який по суті, ліквідував клуб.

Цілком підтримую клопотання молоді, бо така клепка—вкрай потрібна.

Увечері до клубу с. Хотинь (на Сумщині) зібралось чимало людей. Прибув і я. Зав. клубом т. Мірошніченко стрів відвідувачів культурно. Навіть розпорядився, щоб прибиральниця побризкала водою підлогу. Читав лекцію завідувач відділом пропаганди і агітації райкому партії т. Парієнко. Піднявши коміра пальта, притуплюючи ногами і розтираючи ніс рукавицею, т. Парієнко говорив так гаряче, аж пара по всьому клубі парувала. Поруч сидів на сцені у шапці зав. клубом Мірошніченко.

Вицокуючи зубами, Мірошніченко спитав у кінці:

— У кого є запитання до доповідача?

Один з присутніх підвівся:

— У мене, каже, було п'ять запитань, але голова так замерзла, що я лише одне пригадую: чому у клубі холодно?

Промерзлий завклубом нічого сказати не міг. Та тут трапилася незвичайна пригода. Люди почали вставати, йти, а один із слухачів з місця рушити не може!

— Одірвіть,— каже,— мене! Одірвіть, товариші, бо валянки примерзли до мокрої підлоги!

— Та де тут його рятувати, як сам на ногах не вдержитися. Похила підлога, що була мокрою, покрилася льодом. Вроді до дверей пориваєшся, а насправді аж до сцени їдеш!

Ковзаючись, підтримуючи один одного, люди якось вибралися, а завідувач клубом шмигнув чорним ходом додому—грітися.

— А що ж представник райкому т. Парієнко? Як він повівся?— спитаєте ви.

На жаль, ніяк. Від його відвідин температура у клубі не підвищилась. Зате ледарю Мірошніченкові за таких представників добре. Недарма про нього вже й частівки склали.

Холодище в залі клубу. Зайдеш—смаче зуб на зуба. А завклуб виходить з хати Раз на місяць—в день зарплати.

Ох, і почервонів я, коли потрапив у село Георгіївку, Успенського району, Ворошиловградської області. Я й так червоний, а то аж посинів. Георгіївка—чудесне село на шляху Ворошиловград—Красний Луч. Електрика. Радіо. Вісім магазинів. Три школи, амбулаторія... А клуб—сором. Власне, не клуб, а сторожка. Був клуб, та загув. Бляху обдерли, стіни повалилися. Зав. клубом Лимаренко у себе в хаті на радіолі грає... Повз клуб їздять і з району, і з області,— як до клубу доїздять—одвертаються. Шахтарі, робітники—сумно головами похитують. Самі тільки кози та корови в Георгіївці—держать хвости бубликом—в їхнє розпорядження віддано георгіївський парк.

— Що ви мені говорите про Георгіївку, ви подивіться, як я у Євсузькому районі на тій же Ворошиловградщині клубами наке-

рував!—хвастонувся передо мною завідувач райвідділу культосвітніх установ Г. С. Корсун.

— Ану як?—поцікавився я...

...От вам клуб у колгоспі ім. Калініна (голова правління Величко). Восени клубу не відремонтували. Клуб не опалюється, холодюка взимку страшений. Лави в землю повкопувані, брудні, шибки у вікнах повнибивано. Ніякої в клубі роботи не ведеться. Секретар колгоспної парторганізації Колесник більше «Будьмо!» говорить, йому не до клубу...

...Шпотинський сільський клуб. Ключі від нього в кишені у завклубом Богомола. За те, що він ті ключі носить,—одержує щомісяця 360 карбованців. Клуб не опалюється. Голова Шпотинської сільради Дубровський заявив восени, що грошей нема і палива для клубу не заготовив. Голова правління колгоспу ім. Карла Маркса Пустовар—од клубу одвертається... Молоді нема де приткнутися.

...У такому ж стані перебуває і клуб в артіль ім. Молотова, де головою правління Мосьян. Завклубом призначили підлітка Голвченка. От хлоп'ята збираються вечорами до клубу і при світлі лампи без скла граються собі в піжмурки. Лави поламані. Якось заскочив до клубу завідувачем пропаганди й агітації райкому партії Чередиченко, прочитав доповідь про міжнародне становище, а в якому стані клуб—не помітив.

...Голова колгоспу ім. Горького Володченко зовсім зліквідував клуб третьої рільничої бригади

на хуторі Горному,—спочатку в клуб зсипали кукурудзу, а потім загнали туди овець. Тепер там не клуб, а кошара...

— Он як у нас! У Георгіївці хоч радіола єсть, а в нас вівці!

У нас—це в селі Будю-Рижани, Володарсько-Волинського району на Житомирщині. Завклубом Дітківський і завбібліотекою Кос розвели в кіноапаратній курей. Кос живе в бібліотеці, а бібліотека «живе» в прихожій. Так і живуть... У клубі—холодно... Курям—тепло.

У селі Микитинцях, Станіславського району, є хороший клуб, є бібліотека. Та дуже вже великий замок на тому клубі, а ключ од замка у завклубом Богданова В. Д.

Коли треба молоді чи поспівати, чи потанцювати, Богданов каже:

— Ходить до Станіслава, тут недалечко.

Отак і культпросвіщаються у Микитинцях!

***

Коли ж уже зрозуміють деякі наші керівники, що клуби не для свиней, не для курей, не для овець, не для кукурудзи й пшениці,—а клуби для людей, для культури!

Записки Перця опублікували
П. ГРУНСЬКИЙ,
О. СТЕПАНЕНКО.

— Де тепер головує Засватаний?
— Хвилиночку... Зараз гляну, який колгосп на останньому місці.

Директор видавництва: — Не бійтеся, я вас не видам...

Перечниця

ТІЛЬКИ ДЛЯ СПЕЦІАЛІСТІВ

ЯК ЦЕ добре, коли людина — технічно освічена, глибоко розбирається в електротехніці і до того ж сильна в таблиці множення! От хоч би й такий факт. Борис Матвійович Банников колись, три роки тому, бувши директором Львівської контори «Сільелектро», очолив будівництво колгоспної електростанції на річці Раті. Колгосп ім. Будьонного (Рава-Руський район) заплатив конторі 98 тисяч карбованців. І через якийсь час йому було здано електростанцію. Борис Матвійович поставив величезну паличку в зведенні, відрапортував куди слід про успішно закінчені роботи. А тепер колгоспники скаржаться, що електростанція не працює, бо в річці для неї... не вистачає води. Все це трапилось тому, що на місці будівництва не проводились дослідження, що ліпилося все «на око».

Таку ж станцію, теж під керівництвом Бориса Матвійовича, споруджено і в артілі ім. 8-го березня, Івано-Франківського району. І вона стоїть. Водички просять...

От колгоспники й запитують, у скільки карбованців влетіла ця електрохалтура. Для неспеціаліста це питання дуже складне. А для Бориса Матвійовича Банникова, який недавно одержав підвищення і керує вже цілим філіалом «Діпросільелектро», це не питання, а іграшка.

Він може відповісти! І напевно відповідатиме!

ЗНЯТО ЧИ НЕ ЗНЯТО?

ЦІКАВО знати: знято з роботи завідуючого рошахівською крамницею (Витязівський район на Кіровоградщині) Олексієнка та його дружину чи не знято?

Якщо не знято, то чому редакція газети «Кіровоградська правда» ще торік написала у

відповідь на скаргу сількора, що факти «при перевірці підтвердились. За грубе ставлення до покупців зав. крамниці т. Олексієнко та його дружина правлінням райспоживспілки з роботи зняті?»

А якщо їх і справді знято торік, то чому це подружжя продовжує й досі працювати у тій же кооперативній крамниці й так само грубо поводитись з покупцями?

Так знято чи не знято Олексієнків з роботи?

ТРИЧІ РЕКОРДСМЕН

СОФРОН Зосимович Терещенко — голова правління Томаківської райспоживспілки — вийшов на перше місце по Дніпропетровській області...

По-перше, Софрон Зосимович тримає в кооперативній сітці кадри перевірених на... шахрайстві і крадіжках продавців і завмагів. Тепер у районі немає жодної крамниці, де б не було розтрат і нестач.

По-друге, Софрон Зосимович виручив свого запорізького приятеля, завідуючого відділом робітничого постачання «Дніпроенергобуду» — Малкіна. Він купив у Малкіна щось із 2,5 тони червоних цукерок і намагався реалізувати їх у районі. Але споживачі не «кльнули» на ці цукерки і їх довелося викинути на смітник. Цукерки Малкіна забрали з кооперативної каси 30 тисяч карбованців.

По-третє, Софрон Зосимович любить часто й добре випити-закусити в районній чайній. І не сам, а з приятелями. І не за власні гроші, а за рахунок кооперативної каси.

Так що на Дніпропетровщині Софрон Зосимович Терещенко тепер тричі рекордсмен.

По ротозієнству — раз!

По приятелізму — два!

По об'їданню кооперативної чайної — три!

В. ІВАНОВИЧ

ЗАБУТА ШПАЧИХА

Як весною квітнув яблуневий сад,
Вивела Шпачиха трое шпаченят.

Вивела та й стала доглядати їх,
Бавить та годує діточок своїх.

А вони — горласті, все їм подавай...
Роботяца мати стомлювалась викрай.

Зрештою, літати вивчила,
Й вони
Рушили в дорогу на три сторони.

Перший син — Шпаченко — служить
у Орла,

В другого посада — також не мала.

А дочку красуню запросили в ліс —
Слава про співачку пролунала скрізь.

Солов'ї від неї просто без ума!
Матері ж від того радості нема.

Догляду б та ласки у її літа,
А від рідних діток — жодного листа.

Голуб каже: «Треба розібратись тут.
Подавай, старенька, на дітей у суд».

А Шпачиха плаче: «Ох, не в цьому суть!
Як би моїм дітям совість повернуть?..»

...Ми зустріли днями старшого Шпана,
«Радість, — каже, — в мене неабияка!

Добрий телевизор я собі придбав
І для жінки шубу мавлячу дістав.

Хоч воно сутужно, але все одно
Я куплю для неї в айстрах кімоно...»

— А хоч хустку мамі ви купили?
— Ні!

Клопоту й без того вистачить мені.

Я давно вас, друзі, запитать хотів:
Чи нема між вами отаких шпанів?

Водноперчан

ІСТОРІЯ З АНАНАСАМИ

Хоч ананас фрукт і екзотичний, але в історії з ананасами, розказаній газетою «Закарпатська правда» (№ 34) в одноіменному фейлетоні, ніякої екзотики немає.

Починається історія з того, що база Закарпатського відділення Головастроному приймає на станції Чоп вагони з ананасами й відправляє їх до Москви. Вагони супроводжують спеціальні супровідники від артілі інвалідів «Харчовик», з якою база підписала відповідну угоду. Обидві договірні сторони цілком задоволені одна з одною.

«Але раптом керівники бази... побачили, що бути супровідниками не така важка справа, що на ній можна добре погріти руки, і стали добирати супровідників з-поміж себе...»

Першими супровідниками стали дружина заступника керуючого базою Анатолія Івановича Луценка Радіель Василівна і теща Олена Вікторівна Гурна. Вони спочатку відмовлялись од такої «чорної роботи», але Анатолій Іванович заспокоїв їх.

«Ідеться про комерцію! Навіщо нам з інвалідами зв'язуватися, коли ми самі можемо заробити. Тут нічого страшного немає, не лякайтеся! Поїде, наприклад, у Москву Олена Вікторівна, а командирівки і документацію виставимо на двох. А це не менше півтори тисячі карбованців за один раз!»

Радіель Василівна й Олена Вікторівна починають довжелезний список любителів ананасів «со чадами своїми», які гріли руки на екзотичних фруктах. Тут і керуючий Закарпатським відділенням Головастроному Гайнас з братом і дружиною. І заступник завідуючого облторгвідділом Дуфинець з дружиною. І товарознавець

бази Штима з дружиною! І директор «Гастроному» № 4 Маркелов з дружиною. І заступник начальника контори «Союззовніштрансу» Лисовський з дружиною й сином. І якийсь Ліберман з артілі «Перемога». І зовсім нікому невідомий Павло Демченко — людина без певних занять, тимчасово прописаний у готелі «Верховина» в Ужгороді. І навіть помічник прокурора Тячівського округу Масяк.

«Перерахувати всіх немає можливості. Їх багато. Залишається сказати, що був би навіним той, хто б повірив, що ці так звані супровідники вантажів їхали удвох. Їхав завжди один, а гроші брав за двох».

Дорого коштувала державі історія з ананасами. «Супровідники» викачали з її кишені не один десяток тисяч карбованців й ходять собі посвистуючи. Їх ніхто не зачіпає, навіть обласна прокуратура, яка знає всі подробиці ананасної епопеї.

„ВСТРОЇВСЯ“

Цю записку до дитсадка № 1 написав завідувачий відділом народної освіти Центрально-міського району (Кривий Ріг) тов. Литвин.

Зав. д/с № 1
Предлагаю Вам зачислить в д/с реб'енка тов. П. которая встраивается на работу
В. ЛИТВИН.

— Дядя, цікаво знати, як ви «встроїли» на цю роботу?..

(«Кривбасівський Перець» — газета «ЧЕРВОНИЙ ГІРНИК», м. Кривий Ріг).

ПРО БАЗИКУ І РОЗЗ'ЯВУ

Деякі керівні працівники заводу «Дормашина» та обласного суду в телефонних розмовах передають відомості, що не підлягають розголошенню.

Найтаємніших секретів
В нього купа є;
Язиком він ліпить, плеще,
Мов у дзвони б'є.

— Тільки вам і лиш на вухо,
Запевняє він.
А як скаже, крикне в трубку,
Чуть за двоє гін.

Для шпина подібна шляпа —
Справжня благодать.
Він ладен такого типу
Просто цілувать.

(«Наш Крокодил» — газета «БУГСКАЯ ЗАРЯ», м. Миколаїв).

БУДЬТЕ, БАБО, ДІВКОЮ!

Мал. С. САМУМА

Головний режисер (до молодих). — Попоживете, як-от Клеопатра Цезарівна, от тоді й молодих героїнь гратимете!

НЕЗВИЧАЙНІ

кригоди

РІДКІСНА ОПЕРАЦІЯ зроблена комунальним відділом Великомоствського району, Львівської області (зав. т. Петряев). У центрі міста відбудовано двоповерховий будинок, в якому ні вікна, ні двері не зачиняються й протікає дах. Ця операція обійшлася державі у 112 тисяч карбованців.

ОБ'ЇЛИСЯ керівники ресторану ст. Ясинувата — директор Свердлов, двоє його заступників — Чернух і Піденко, наглядач залу Захаров, головний бухгалтер та лікар. Як встановлено, це сталося в наслідок того, що всі вони харчуються в ресторані безплатно.

УТІК ТРАКТОР «ХТЗ» № 4 Бучанської МТС (Київська область), торік покіннутий на полі. Оскільки розшуки не дали наслідків, директор МТС Гацинський розпорядився списати трактора, як такого, що пропав безвісти.

ЗНИК великий казан (на 12 секцій) з гаража Міністерства радгоспів УРСР. На його місці з'явився інший, менший і зіпсований. Ніхто не помітив, коли, як і хто підмінив казана. Навіть прокуратура Молотовського району м. Києва не встановила злочинців, у чому й розписалася в постанові за № 700/300.

До кабінету керуючого Харківською обласною конторою «Заготскот» т. Демидова зайшов Поляков Борис Маркович. Відрекомендувавшись, сказав:

— Можу завалити вас лісом!

— Вали, вали! — радісно вигукнув Демидов і запропонував Липецькому корморадгоспові зарахувати Полякова на неіснуючу посаду старшого робітника. Потім склали ще й трудову угоду, за якою обласна контора «Заготскот» зобов'язувалась виплачувати Полякову компенсацію — по 15 крб. за кожний відвантажений кубометр деревини.

Коли всі папери було підписано, Поляков солоденько посміхнувся і скромно сказав:

— Андрію Степановичу! Є в мене батько, Марко Наумович. Ото феномен! Він на дубах зуби з'їв. Він вас дійсно завалить!..

— Нехай і він за компанію валить! — відповів Демидов і дав ще одне розпорядження, цього разу вже Харківській райконторі «Заготскот».

Зарахували до штату і Полякова Марка Наумовича.

Було визначено ставку і, звичайно, компенсацію — 15 крб. від кубометра.

І от Полякови почали «валити ліс».

Першим показав себе Поляков-старший. Не встиг він і до лісу доїхати, як уже спалив тону бензину і привласнив 3.000 крб.

— Не біда! — сказав Поляков-молодший. — Я покрию батьків борг. Дайте лише мені 50 тисяч карбованців, щоб я зміг діло поставити.

Дали. Почали чекати лісоматеріалів, а одержали дрова. Згодом Поляков-молодший здав сяких-таких документів на 28 тисяч крб., а 22 тисячі крб. в лісі заблудили.

Виручив Демидов. Він розпорядився, щоб Полякову виплатили 17 тисяч крб. компенсації. Виплатили.

Шахрайська фірма «Поляков і син» завдала обласній конторі «Заготскот» величезних збитків та ще й компенсацію одержала.

А чого ж роззяву Демидова залишили без компенсації? Його заслуг теж обходити не можна!

Л. ПРОКОПЧУК.

«захоплююча» сцена біля сейфа.

ПІСЛЯ КОНФУЗУ

(КОМЕДІЯ НА ОДИН АКТ, З ПРОЛОГОМ І ЕПІЛОГОМ)

ПРОЛОГ

Заступникові директора Інституту ентомології і фітопатології Академії наук УРСР т. СКОРИКОВУ Ф. В.

Від громадянина СТЕЦЕНКА Олександра Яковича.

Заява

Прошу прийняти мене на роботу в посаді зав. господарством при вашому інституті.

Всі обов'язки, які будуть покладатися на мене, буду виконувати чесно і добросовісно.

СТЕЦЕНКО.

19.VI-52 р.

АКТ

19 серпня 1952 року складений цей комісією в складі: В. К. Поліщука, К. А. Орлачової і Н. П. Дядечко в тому, що цього числа о 14 годині дня зазначеною комісією було об'явлено завгоспові Інституту ентомології і фітопатології АН УРСР т. Стеценкові О. Я. про наступну перевірку у нього на складі спирту.

З такою метою комісія в зазначеному вище складі разом з т. Стеценком О. Я. зразу ж відправилась з канцелярії інституту до комори.

Дійшовши до комори, Стеценко О. Я. пройшов мимо її дверей і, прискоривши крок, направився на слідуючий вихід. На вимогу членів комісії В. К. Поліщука і Н. П. Дядечка про негайне повернення до комори — т. Стеценко О. Я. ще більше прискорив крок і зник у відчинені двері комори Інституту лісівництва.

Підійшовши до комори Інституту лісівництва, члени комісії тт. Н. П. Дядечко, а потім В. К. Поліщук запитали у комірника Інституту лісівництва тов. П. Ф. Гура, куди подівся Стеценко О. Я., який заховався в його комору. На це Гура П. Ф. відповів, що ніякий Стеценко до нього не заходив і він його навіть не бачив.

Після наполегливої вимоги члена комісії т. Н. П. Дядечка, комірник Інституту лісівництва т. П. Ф. Гура дозволив т. Н. П. Дядечку оглянути приміщення комори.

Після уважного огляду другого відділення комори т. Н. П. Дядечко виявив на одній з нижніх полиць ноги Стеценка О. Я., що стирчали назовні, і попросив його звідти вийти.

Будучи виявленим, комірник Стеценко О. Я. виліз з-під полиці і присів тут же в коморі на ящику, категорично відмовившись виходити з комори Інституту лісівництва, що послужило причиною для виклику на місце пригоди представника міліції.

...Після такого конфузу, розгублений і блідий О. Я. Стеценко побіг до огорожі і, перестрибнувши через неї, зник у невідомому напрямі.

В чому й складено цей акт.

КОМІСІЯ

(три підписи).

ЕПІЛОГ

Після такого конфузу було виявлено ще кілька конфузів. А саме: що Стеценко в Києві не прописаний і що, двох місяців не протрудившись в інституті, він встиг розтринькати товароматеріальних цінностей на 4.237 карбованців.

У постанові президії Академії наук УРСР присвяченій цій трагікомічній події, жодного слова не сказано про ротозійство.

Це — теж конфуз!..

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ

У РІДНИМ КОЛІ

Гнат Лукич — директор тресту, Хитромудра голова.

Всю рідню він, слово честі, Наче квочка, зігрива! В нього ж рідних — ціла сітка, А вірніше — цілий штат: Зять, племінник, дядько, тітка, Шурин, тесть, невістка, брат.

В Лукича — моря мороки, Бо обов'язки складні, Але ні,

ніколи она Він не зводить із рідні. У конторі і на складі В Лукича сидять підряд: Тесть, невістка, тітка, дядя, Шурин, зять, племінник, брат.

Хоч у нього й справ багато, Хоч тяжкі його труди, Про здоров'я свого штату Він піклується завжди: З ним щороку неодмінно В теплий край, на виноград їздять дядько, зять, племінник, Шурин, тітка, тесть і брат.

Він зажив такої слави (Сам не раз про це кричав!), Що ніколи у держави Ні копійки не взяв. Так зате аж лізуть з шкури, Щоб за нього десь урвать, Тітка, дядько, тесть і шурин, Брат, невісточка і зять.

І коли в цій установі Поверталось діло так, Що до штату випадково Прослизав якийсь «чужак», То такого вміли швидко І добряче підкувати Брат, невістка, дядько, тітка, Шурин, тесть, племінник, зять...

Гнат Лукич — рідні опора, Та не довго ждати дня, — Під опіку прокурора Буде віддана рідня, — І заслужено за грати Сяде родичів цих ряд: Гнат Лукич, племінник з зятем, Шурин, дядько, тітка й брат!

Переклад з російської.

Пошмися в шляпі...

ЛІСОВА БУВАЛЬЩИНА

Однієї темної ночі Ісак Іванович Дубовенко тихенько, щоб ніхто не чув і не бачив, перебазувався із станції Зарудинці до Олевського району. Вранці він став перед ясні очі начальника Юрово-Хачинської лісосілки Ісака Самійловича Дацьковського.

— Візьміть мене на роботу,— попросив Ісак Іванович.
 — А що ви можете робити?— поцікавився Ісак Самійлович.
 — Усе могу. Могу — завом, могу — замом, могу — і касиром...
 — А дисципліну шануєте? Старших слухаєте? Язика тримати за зубами вмієте?
 — Шаную, слухаю, вмію...— з готовністю відповідав Дубовенко.
 — Тоді будете моєю правою рукою.

Так на лісосілці Житомирського меблевого комбінату запрацювали в чотири руки Ісак Самійлович та Ісак Іванович. Один грабастав зліва, другий — справа. Хто ходив у ліс, а хто — по дрова. Меблево-комбінат так-сяк матеріалами забезпечували і себе не забували. Ісак Самійлович, як людина осіла, поставив собі тихенько два будиночки. Ісак Іванович, з його непосидючою вдачею, більше наполягав на свіжій копійчині.

Нахалав він чимало і знову почав ладнатись у дорогу. Та ба — затримали. І спитали:

— Це не ви працювали у поштовій філії на станції Зарудинці? І чи не ви чкурнули звідти, захопивши 12.800 карбованців?

Кинулися у меблево-комбінаті шукати трудову книжку Дубовенка, а її нема. І не було. Бо ніхто її від нього і не вимагав.

І почав директор комбінату т. Зеленов картати себе за таку надмірну довірливість. Почав потилицю чухати.

Так довго й ретельно чухав, що не помітив, як вискочив сухим із води другий провідисвіт — Ісак Самійлович Дацьковський.

СОРОКА Я ВОРОНА

Перед секретарем Попільнянського райкому партії т. Івановим стояла схвилована жінка.

— Я член партії, дружина Героя Радянського Союзу. Мене обікрали... Документи, речі, все... Секретар співчутливо поглядав на жінку.

— Я прошу допомогти мені влаштуватись на роботу. Знаю сільське господарство. Секретар замислився, потім спитав:

— Головувати в колгоспі змогли б?
 — Ну, звичайно. Все життя головувала... Жаль, що не могу документи показати — ви б переконалися...

Жінка говорила ще щось скоромовкою, а він хмурився: «Ну й сорока! Така кому завгодно баки заб'є...»

— Що ж, будемо вас рекомендувати,— сказав секретар райкому і, вмочивши перо в чорнило, написав записку:

«Голові Жовтнівської сільради т. Карплюку.
 Прийміть цю жінку як належить по закону.
 Рекомендуємо на голову колгоспу.

ІВАНОВ».

Мал. М. ОГНІВЦЕВА (м. Харків)

ПО РЕВІЗІЇ

Жінку прийняли як належить: дали їй житло, гостинно розкрили перед нею двері колгоспної комори.

Невдовзі вона повідомила, що у невідкладній справі її викликають до Києва. Пару днів вона там буде вільна і зможе походити по магазинах. Так що, коли кому щось треба,— хай несе гроші...

Охочих знайшлося чимало. Зібралось кілька тисяч карбованців. Іншому, можливо, не довірили б, а тут — людина авторитетна. Сам секретар райкому на голову колгоспу рекомендував.

Поїхала «авторитетна людина» — і будьте здорові! Кинулись розшукувати, так ніхто навіть прізвища до пуття не знає... У тому числі й секретар райкому т. Іванов.

Тепер він, правда, вже не секретар райкому, а заступник голови райвиконкому, але дуже кривиться, коли вдома дитина йому каже: — Татку, не роззявляй рота, бо сорока влетить!

МАЙСТЕР КУЛІ ВІДЛИВАТИ

— Отже, підходжу я вам, чи ні?— спитав парубок.

Начальник відділу кадрів Коростенського заводу «Жовтнева кузня» т. Матвієнко, перш, ніж відповісти, перегорнув сторінку трудової книжки.

— Даруйте,— спитав він,— тут написано: «Звільнений за наказом директора № 224». Не розшифруєте, що то за наказ?

— А, дурниці! Це — наказ про моє звільнення за станом здоров'я. Лікарі радили змінити клімат...

Парубок усміхнувся, блиснувши золотим зубом. І ця посмішка остаточно зачарувала начальника відділу кадрів. Він зразу ж оформив документи про призначення Миколи Миколайовича Дворникова на посаду техника.

Незабаром у техника появився диплом інженера-металурга.

На заводі Дворникову вже готували підвищення.

Та раптом все провалилося.

Зайшов Дворников до нотаріуса зняти копію з диплома, а там помітили, що диплом підроблений.

Спеціаліст-ливарник добре наловчився «відливати кулі». Він, виявляється, працював до цього на Липецькому механічному заводі не техніком, а заготувачем, попався там на крадіжці — і його віддали під суд.

Коли про це повідомили начальникові відділу кадрів т. Матвієнкові, той од здивування ахнув:

— Га? Невже? Не може бути...

«Невжекнули» і працівники Коростенської міліції, коли дізналися, що паспорт Дворникова, на якому вони поставили штамп прописки,— теж був фальшивий.

— Та невже?— здивувались вони.— Та де? Та в чім діло?..

***

Діло, дорогі товариші, в шляпах і роззявах!

У роззявах і шляпах, яких дуже легко водити за носа.

Г. БЕЗБОРОДЬКО.
 спец. кор. ПЕРЦЯ.

Житомирська область.

ПОШТА ПЕРЦЯ

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Допоможи, будь ласка, відповісти на таке питання:

Що дає колгоспові голова, який —

а) бере для спорудження власної хати артільні будівельні матеріали, тоді як господарські приміщення у колгоспі нема з чого будувати;

б) бере з колгоспного току для власних потреб 10,5 центнера озимої пшениці, не залишаючи на згадку навіть розписки;

в) бере просто з кагатів буряки і відвозить собі додому?

«Бере» можна було б ще продовжувати, а от «що дає?» — на це питання не можуть одповісти навіть керівники району. Мабуть, тому й тримається в колгоспі ім. Будьонного, Боківської сільради, порушник Статуту і розкрадач артільного добра Яків Захарович Чорний.

П. ЗАЗНАЙ.

Долинський район,
Кіровоградської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Уяви собі, що якийсь дотепний їздовий узав десять навантажених возів, прив'язав їх один до одного і в передній запряг коня. Уявив? А тепер скажи, що сталося б із тим конем, якщо він протяг цю валку хоч метрів з десять?

Щоб дати найправильнішу відповідь, зверни за консультацією до головного ветеринарного лікаря Старокозацького районного відділу сільського господарства т. Борисьонка. Він у подібних справах має велику практику, бо одночасно з основною роботою здійснює лікарський нагляд у райконторі «Заготживсировина», в міліції, у конторі «Заготскот», в райспоживспільці, в артілі «Жовтень» і т. д. Словом, за попередніми підрахунками, тягне десять посад зразу та ще й вибрикує. Бо пиячить щодня.

І. ДАВИДОВ.

Ізмаїльська область.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Василь Іванович Лютий завідує Смілівським районним відділом соцзабезпечення (на Сумщині).

Його дружина Єфросинія Люта ось уже шостий рік нічим не завідує. А до того завідувала. Базою Смілівської райспоживспільки.

У 1947 р. прийшла на базу ревізія й недолічила там товару на 18 тисяч карбованців. Його розбазарила завідувача базою.

— Доведеться вам сісти на лаву підсудних, громадяно Люта! — сказали завідувачі.

— А я не сяду! — відповіла вона. — Я за мужа затулюсь і нікого не боюсь!

І затулилася! Василь Іванович тому сказав, того попрахав, туди подзвонив, сюди натиснув, і стала його дружина, мов по щучому велінню, не злочинцем, а інвалідом праці другої групи, пенсіонеркою.

І ось уже шостий рік одержує Єфросинія Люта з райсоцзабезу, яким завідує її чоловік, пенсію.

Це за те, Перче, що розбазарила на 18 тисяч карбованців кооперативного добра!

С. РЕП'ЯХ.

Сумська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Начальник будівельної контори тресту «Орджонікідзевугілля» т. Кулешин і головний інженер т. Бирлов досить оригінально планують свою виробничу діяльність. Головне для них не робота, а свята. Вже кілька років будівельна контора споруджує ідальню для робітників

2-го шахтоуправління. Минулого року тт. Кулешин і Бирлов обіцяли закінчити її до Дня шахтаря. Потім призначили другий строк — Жовтневі свята. Потім третій — Новий рік. Але ідальня і досі не закінчена.

Ми, дорогий Перче, пропонуємо зробити так: визначити найкоротший строк і завершити будівництво в будній день. Він і так буде святом для шахтарів, які змушені тепер відвідувати ідальню, що міститься в маленькому і непристосованому приміщенні.

І. КУЦЕНКО,
інспектор відділу робітничого постачання тресту «Орджонікідзевугілля».

м. Єнакієве,
Сталінської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Допоможи, будь ласка, розв'язати задачу: що більше — 100 чи 2?

100 — це кількість дітей, які перебувають у Черкаському дитячому садку № 10.

2 — це т. Мурников і т. Пальоха, які мешкають по сусідству з дитячим садком.

100 вихованців дитсадку не мають двору, де б можна було погратись. Зате їхні сусіди — тт. Мурников і Пальоха — мають широченні присадибні ділянки, бо незаконно захопили добрячий шмат землі.

Незважаючи на чисельну перевагу, діти все ж не можуть відвоювати собі клаптика землі. Бо двоє сусідів — секретар виконкому міськради т. Мурников і директор пивзаводу т. Пальоха — воюють не числом, а умінням використовувати службове становище у власношкурницьких інтересах.

Г. МОЗОЛЮК.

м. Черкаси,
Київської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ Фейлетон «Не в ті взулися...» (ПЕРЕЦЬ № 1) було обговорено на колегії Міністерства легкої промисловості УРСР, на спеціальній нараді у виконкомі Чернівецької обласної Ради, на бюро Чернівецького міського партії та на засіданні президії Чернівецької облліспромспільки. Критику визнано правильною. Міністерство оголосило сувору догану директорові панчішної фабрики № 3 Вихляеву, головному інженерові Юровському та начальникові відділу технічного контролю Цехончук. Директора взуттєвої фабрики Стрихаря знято з роботи. Директора ливарно-механічного заводу Гавриленка та головного інженера Вайнштейна знято з роботи і притягнуто до кримінальної відповідальності.

★ У тому ж номері було надруковано фейлетон «Про теличок, бичків і деяких керівників». Одеський обком партії повідомив, що бухгалтер колгоспу ім. ВКП(б) (Андрієво-Іванівський район) Терлецького виключено з

партії і притягнуто до судової відповідальності. Голові колгоспу Іпатову оголошено сувору догану з попередженнями.

★ Виконком Лубенської райради (Полтавщина), обговоривши фейлетон «Душись, рибко!...», опублікований у № 2 журналу, визнав його правильним і заборонив мочіння конопель у затоках річок та ставках району.

★ Обговоривши фейлетон «Фрукти» (ПЕРЕЦЬ № 2), бюро Одеського обкому КП України наклало на керуючого «Укрконсервтрестом» Жилу та його заступника Палагіна суворі партійні стягнення. Головного бухгалтера тресту Резника виключено з партії і знято з роботи. Злодій, що діяв на Легичівсько-Михайлівській заготбазі та на Херсонському консервному заводі, притягнуто до судової відповідальності.

★ У № 3 було вміщено лист-звернення до читачів ПЕРЦЯ з проханням повідомити, де знаходиться Г. Я.

Заярний, що злісно ухиляється від сплати аліментів. Редакцію повідомили, що Заярний працює на Бердичівському рафінадному заводі. Як злісного неплательника аліментів, Заярного притягнуто до карної відповідальності.

★ Голова правління колгоспу «Комінтерн» Снігур (село Пугачівка, Жашківського району на Київщині) та секретар парторганізації Пшінка порушували Статут сільськогосподарської артілі. Колгоспники написали про це ПЕРЦЮ. Рішенням бюро райкому КП України Снігура Я. П. та Пшінку З. К. виключено з партії.

★ Лікуючись у санаторії «Шаровка» (на Харківщині), наш читач т. Захаров звернув увагу на те, що завідувач крамниці Нікулін систематично порушує правила радянської торгівлі. У листі до ПЕРЦЯ т. Захаров розповів про це. Факти, зазначені в листі, підтвердилися. Рішенням народного суду Нікуліна позбавлено волі на чотири роки.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЯНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 6 (257) (на українському мові). Підписано до друку 17.III 1953 р. Папір 70x108¹/₈=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 00395.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 792. Тираж 125.000 прим.

Мал. Л. КАПЛАН

У складі теперішнього американського уряду — 17 мільйонерів. (3 газет).

ДЕМОКРАТІЯ ЗОЛОТИХ МІШКІВ